

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-523/02
Бања Лука, 1.2.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Златка Куленовића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Црнојевић Снежане, у управном спору по тужби ТП М. а.д. Б.Л., заступаног по директору Л.М. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења тужене управе РС број 00-456.10-284/01 од 18.3.2002. године, у предмету контроле законитости и правилности обрачуна и уплате јавних прихода, у сједници вијећа одржаној дана 1.2.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија као неоснована.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца против рјешења инспектора Финансијске полиције, Подручног центра Б.Л. број УП/1-02-456-136-0022-1042/01 од 23.11.2001. године, којим му је наложено да, ради отклањања незаконитости и неправилности у обрачуну и уплати јавних прихода, изврши уплату главног дуга и камата по врстама, на начин, у висини и у року поближе одређеним у диспозитиву овог рјешења.

Благовременом тужбом тужилац оспорава законитост тога акта због повреде правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, те истиче: да тужена страна погрешно узима да су уговори о пословно-техничкој сарадњи, које је закључио са другим правним лицима, уствари уговори о закупу пословних просторија; да је отуда погрешно утврђено да је његова "минимална добит" коју је остваривао по тим уговорима – закупнина; да уз правилно утврђено чињенично стање, није било основа да му се та добит опорезује. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна у свом одговору остаје код разлога из образложења оспореног акта и предлаже да се тужба одбије као неоснована.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), затим одговор тужене стране и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Из образложења оспореног акта произилази да је тужилац жалбом оспорио првостепено рјешење у овој управној ствари само у дијелу који се односи на обрачун пореза на промет услуга по основу издавања у закуп пословног простора за период од 16.7. до 31.12.2000. године и од 16.7.2000. до 30.9.2001. године, па да се тако и то рјешење односи само на тај вид пореске обавезе.

Из списка предмета произилази да је тужилац током 1997. и 1998. године закључио више уговора са ПП С. из М.Г., затим ТП Т.П. из М.Г. и Б.Л. и по један уговор са ЗЗ А. из Т., ПП "Н.А. из Б.Л. и А. из Б.Л., који су означени као уговори о заједничком пословању. У тим уговорима стоји да ће та предузећа (са којима је тужилац закључио уговоре) пословати у тужиочевим одређеним пословним просторијама у своје име и за свој рачун, а да тужилац има унапријед обезбијеђено "учешће у заједничком приходу" без обзира на ефекат пословања у висини новчаних износа, који су у тим уговорима одређени на мјесечном нивоу. Уз то су те уговорне странке преузеле обавезу да запосле и неке од радника тужиоца, с тим да се ти радници за то вријеме третирају као запослена лица код тих уговорних странака (предузећа) за све вријеме трајања уговорног односа, а потом да се они враћају на рад код тужиоца.

Те уговоре, односно уговорену добит тужена страна је, и по налазу овог суда, правилно третирала закупнином, јер је она учињена независном од ефеката пословања странака са којима је тужилац те уговоре закључио. Дакле, ради се о накнади оствареној из правних односа какав је и уговор о закупу у смислу члана 561. став 1. Закона о облигационим односима.

А у таквој ситуацији и тако остварена накнада је правилно опорезована по одредбама члана 32. став 1. тачка 6. тада важећег Закона о акцизама и порезу на промет ("Службени гласник Републике Српске", бр. 25/98, 40/98 и 29/00) за период од 16.7.2000. до 15.5.2001. године, а за период од 16.5. до 30.9.2001. године – по одредбама члана 14. Закона о измјенама и допунама Закона о акцизама и порезу на промет ("Службени гласник Републике Српске", бр. 18/01).

Код таквог стања ствари, овај суд налази да оспореним актом није остварен ниједан разлог из члана 10. став 1. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору одбија као неоснована на основу одредаба члана 41. став 1. и 2. тога закона.

Записничар
Црнојевић Снежана

Предсједник вијећа
Куленовић Златко